

MOT NORGES FRIHET

«Å forsøke å streike er det samme som å forstyrre den offentlige ro og orden, og man truer dermed Tysklands og særlig den tyske forsvarsmakts interesser».

Reichskommisssar Terboven taler på 2 års dagen for Reichskommisssariats opprettelse.

I anledning to-årsdagen for opprettelse av Reichskommisssariat, ble det igar holdt en høytidelighet i Nationalteatret for medarbeiderne i Reichskommisssariat. Blandt æresgjestene såes høyere offiserer med Wehrmachtbefehlshaber, General von Falkenhorst i spissen, ministerpresident Quisling med ministre. Gauleiterstellvertreter Wegener holdt velkomsttalen og uttalte blandt annet:

«Man har aldri kunet dra det utvetydige og klare mål for der Reichskommisssars arbeide i tvil, for Tyskland har en ærlig interesse av å la Norge frivillig gå sin veg inn i framtiden. Det kan ikke gis noen bedre bekreftelse på at dette er Tysklands vilje både hittil og i framtiden, enn den høytidelige statshandling den 1. februar i år på Akershus festning.»

Ordet ble så gitt til Reichskommisssar.

2 års storhet.

Idag, da Tyskland gjør en total innsats uten like i kampen for å sikre sin egen og Europas framtid, er tiden igrunden ikke inne til å feire minnedager, uttalte han bl. a.. Det er imidlertid allikevel nødvendig i korte trekk å vise de to forgangne års storhet og den oppgave uten sidestykke de bød på.

Reichskommisssar omtalte deretter ganske kort de forhold

som rådde da han tok fatt på sin oppgave. Han understreket i denne forbindelse at det resultat som er nådd hittil, får en særlig verdi og betydning på bakgrunn av de talløse vanskeligheter det ble oppnådd under.

India—Norge.

Likevel fortsetter «Englandsvennene» å se svart på Norges stilling, sa han. Hvorledes er det så i virkeligheten med den-

ne tilstand som «Englandsvennene» jamrer seg så over?

Det er to måter man kan opptrede på i et erobret land. Den ene er engelsk, den andre tysk. Forskjellen mellom disse to måter treder tydelig fram med følgende to eksempler: India og Norge. Indias veg under engelsk herredømme er en strøm av blod og tårer. Hundretusener av indere er i løpet av årtiene sabled ned av engelskinnemene uten at det rådde noen virkelig krigstilstand. Andre millioner er blitt utlevert til sultedøden. Folket er fort ut i elendighet, kulturen er forfalt, — og altsammen for at en liten gruppe engelske plutokrater skal kunne skaffe seg profitt og i all ro utplyndre et folk på fire hundre millioner mennesker.

Som et motstykke til denne framferd står den metode tyskerne har benyttet i Norge. De norske soldater som ble tatt til:

(Forts. 3. side.)

Kvinnen kalles til å ta mannens plass.

I Russland øves 100 000 kvinner opp til traktorkjøring. — Også i Tyskland trekkes kvinnen vekk fra hjemmet.

I Sovjet-Samveldet driver man nå en organisert kampanje for å øke tallet av kvinnelige lønsmottakere. For en tid siden gikk en i gang med å lære opp 100 000 kvinner som traktorkjørere og det ble henstilt til kvinnene å ta på seg arbeid i grubene og annet arbeid som hittil utelukkende var blitt utført av menn.

I Frankrike er det blitt tatt for skjellige forholdsregler for å nyttiggjøre kvinners arbeidskraft

under krigen. Arbeidsdepartementet har nylig sendt ut en appell til kvinnene om å melde seg til sånt arbeid hvor mangelen på arbeidskraft er mest følelig. Behovet gjelder særlig kvinnelige naglere og kvinner som på forhånd har erfaring som dreiere, metallfresere, assistenter ved fresemaskiner og lignende. Kvinnene oppfordres til å sende inn til staten oppgave over sine kvalifikasjoner for å gjøre tjeneste i et offentlig departement eller foretagende som arbeider i nasjonens interesse. Kvinners arbeidstid under krig må ikke overstige ti timer daglig eller 60 timer ukentlig uten spesiell tillatelse fra en arbeidsinspektør.

I Tyskland går kvinnenens arbeidstid ofte over 10 timer på grunn av mangelen på arbeidskraft. Dette stemmer ikke overens med det nasjonalsocialistiske prinsipp at kvinnen først og fremst skal arbeide i sitt hjem. Det var ventet noen nye bestemmelser som skulle fastsette arbeidstiden for kvinner til 8 timer daglig, men arbeidsministeriet fant imidlertid at 5 1/2 timer i uka var normalt for kvinnelige arbeidere. Denne uttalelse har til hensikt å forebygge misbruk ved å fastslå at arbeidstiden ikke må være over ti timer dagen unntatt i ekstraordinære tilfeller. Så vidt mulig skal det unngås at kvinner nyttes til nattarbeid.

Sarshorn 1897
Den i Sverige Rente tyske prest
Stiftelsen norsk Okkupasjonshistorie, 2014
Thv. Wisstoff, som på grunn av
sitt tyske borgerskap måtte avbryte
sin virksomhet, har deltatt i krig-
gen mot Polen. I et brev til «Ung-
dommens Veckopost» gir han en
rystende skildring fra de redsels-
fulle begivenheter:

Folkebladet Nösten 39.

« — Det er mørkt i rummet
her jeg sitter og skriver. En lit-
ten fotogenlampe kaster et svakt
lys på papiret og pennen. Jeg vil
forsøke å samle mine tanker og
skrive til «U. V.», skjønt det er
uvisst om brevet kommer fram.
Det er jo krig, og da går mye
tapt.

På vår post er vi 9 stykker, d.
v. s. i går var vi det. Nå er vi ba-
re 6. Tre falt i dag morges. —
Kruttlukten trenger inn i rum-
met. Døden lurar på en hvert
øyeblikk, vi venter når som helst
den skal hugge klørne i oss.
For øyeblikket høres dog bare
enkelte skudd. Hver gang en
kule visler i lufta rykker en til.
I slike øyeblikk går tankene til-
bake til lykkeligere tider. Jeg
tenker på Sverige. Lunt og stille
svant de år jeg fikk være sam-
med eder. Dere ungdommer bør
takke Gud for freden i deres
land. Dere kan ikke nok sette
pris på denne gudegave.

Mange forfattere har søkt å
skildre det vanvidd som rådet i

Hold opp med krigen i vårt eget land.

Vi forskrekkes over krig og
blodsutgydelse utenfor vårt eget
lands grenser. Vi tar avstand fra
enhver vinning erhvervet ved
makt, — vel å merke i andre
land. Men hvordan er det her i
vårt kjære, fredelige Norge? Her
er vel ikke krig, her skyter man
ikke hverandre ned.

Nei, — men det som er årsak-
ken til all krig florerer fritt og
uhindret, — hat og egoisme er
spiren til krigens grusomhet. Og
det er ting vi daglig stifter be-
kjennskap med. Uenighet og

å være med på papiret?

Nei, vi må ha inn selvstendige
folk som kan stemme etter sin
egen overbevisning og samvittig-
het, som i første rekke hevder de
kristelige prinsipper og setter
noe inn på å føre dem ut i livet.

5. Hm.

åra 1914—18. Jeg har lest om
om det. Men først nå, da jeg
selv ligger ved fronten, forstår
jeg hvor umulig det er å beskri-
ve dette som en kaller krig. Det-
te massebord på mennesker og
dette massebord på menneskers
samvittighet. En må selv ha sett
menneskene forvandles til dyr,
sett hvordan de tørstende etter
blod jager bajonetten i mot-
standerens kropp, før en får en
rett oppfatning om hva krigen
er. — —

Hvilket vanvidd! i Middela-
deren var krig den eneste muli-
ge løsning når landene kom i
tvist med hverandre. I dag sy-
nes det heller ikke å finnes noen
annen utvei. Vi lever i det 20.
århundre, men hvor langt er vi
nådd i vår utvikling?. Våger vi
egentlig å tale om menneskehe-
tens framsteg?. Jeg har i disse
dager begynt å tvile på menne-
skelig fornuft.

Nettopp nå begynner skyt-
ningen å bli mer intens. Kame-

strid mann og mann i mellom.

2. Konkurransforholdet mellom
enkelte byer utarter ofte til rene
fiendskap. Det er som man kun-
ne vente de ville gå løs på hver-
andre.

Klassehat og klassekamp. —

vi noe til det? Det er noe
av vår tids forbandelse. Det gri-
ner oss i møte fra nærsakt alle
aviser. Selv om en var nesten
blind på det politiske område, så
måtte en vel se at det foregår i
stor utstrekning en favorisering
av partienes egne likesinnene, og
selvfølgelig tilsvarende tilside-
settelse og motstand mot de med
annet syn. Det er for en stor del
en ensidighetens politikk som fø-
res i vårt land idag. Vi kan sik-
kert si at dette gjelder alle: fra
ytterste høyre til ytterste venstre

raten min midt imot meg var
med også 1914. Hans blikk er
treutt, det er ikke vanskelig å
forstå hvor hans tanker går.
Lenger borte i et hjørne sitter
en annen mann og gjør kors-
tegnet. Han er katolik. Hans
lepper beveger seg. Han ber.
De øvrige teller mellom grana-
tene: ssss-bum en, to, tre, ssss-
bum o.s.v. Det er som om en
satt i dødens venterum. Hvor er
en neste øyeblikk?

Først nå kjenner en til fulle
hvor trygt det er å være frelst.
Naturligvis har jeg vært redd
mange ganger, men den visshet-
ten at jeg ikke går fortapt om
noe skudd skulle treffe meg, bær-
rer meg og holder meg oppe.
Men her må også legges av alt
som ikke hører virkelig kristen-
dom til. Jeg har sittet ved siden
av døende kamerater, som i den
siste stund har sett himmelens
porter åpne. Da har døden mistet
sin brodd og dødsriket tapt sei-
ren. — —

fløy. 3

Spørsmålet blir da: Kan en
kristen blanne seg opp i denne
kamp, som så tydelig går i mot
det kristelige grunnsyn? Det ly-
der jo slik: «Så sant det er mu-
lig, så hold I på eders side fred
med alle mennesker».

Kan kristne mennesker gi sin
stemme til disse partier og således
hjelpe til at striden utarter?

Jeg synes at svaret må bli at
de må skille seg ut og forsøke å
øve sin innflytelse ved å danne
eget parti som igjen velger de
egne representanter i det offent-
lige liv. Derved kan en best også
arbeide for forståelse og utjev-
ning av motsetningene mellom
de politiske motstandere.

Men, vil noen innvende, ville
ikke dette best oppnåes ved at
man fikk bekjennende kristne
med på de eksisterende partiers
lister? Til dette er å svare at er-
faringen viser noe ganske annet.
Saken er den at de i tilfelle ble i
slik forsvinnende minoritet, at de
ikke fikk åpnet sin munn. Så er
det, som bekjent slik at man al-
lerede på gruppemøtene bestem-
mer hvordan representantene